

‘Ο Ζάν έγινε καταπόφωρος.

— ‘Η παρηχ σου, συνέδριε ο Γάιντο, με κάνει να βεβαιωθώ γι’ αυτό που υπολόγησα, Είσαι λοιπόν ερωτευμένος με κάποια Σικελή. ‘Αλλά γιατί δεν μου το είπες τόσον καιρό;

‘Ο Ζάν αποκρίθηκε...

‘Εβλεπνα ένα χρυσαυτεμένο γέλιο αντίχησης. Οί δυο νέοι γύριζαν προς την πόρτα και είδαν μία όμοια κόρη με λευκό φόρεμα και μακριά χρυσά μαλλιά, μία μπανά ημεσά. ‘Ενα κομφοτάτο σκαλί την ακολουθούσε. Μόλις είδε το Ζάν, ή νέα γύρισε κόκκινη σαν το τριαντάφυλλο...

‘Ηταν ή Τζοβανέττα, ή άρραβοκασιζιά του Γάιντο...

‘Ο Ζάν τή χωρέθηκε δειά κι’ εκείνη ανταπέδωσε χλωμαίνοντας, τό χωριστήσά του.

‘Ο Γάιντο τή είδε όπ’ αυτά κι’ ή καρδιά του σφίχτηκε. Σκέφτηκε:

«— ‘Ο Ζάν κοκκίνισε από όλγιστο όταν τόν ρώτησα άν είχε ερωτευμένος... ‘Η Τζοβανέττα έπαψε να γελά και χλωμασε όταν τόν είδε... Ταρώχτηκε ο ένας άνταρώχτηκε τόν άλλο... Λοιπόν, ναι, αυτό είνε: ‘Ο Ζάν δεν θέλει να φύγη άπ’ τό Παλέριο, γιατί αγαπά τό ή Τζοβανέττα. Κι’ αυτή τόν άνταγατά... Γι’ αυτό είνε τόσον καιρό τόκα άλλαζμένη και βουβαμένη ός λύπη, ή Τζοβανέττα. Ναι, αυτό είνε, τόν αγαπά... αγαπιούνται...»

‘Η λύπη και τό πόνος δάκρυσαν σαν φαρμακερά φερίδια την καρδιά του Γάιντο.

‘Ο πύ άγαπημένος του ήλθε άπειλόνως να τό πάρη την καρδιά της μόνης γυναίκας που άγαπούσε στον κόσμο!...

‘Ε, λοιπόν, δεν θα τόν έρωσε αυτών τόν άποτο ήλιο, δεν θα τόν αγαάεινε στη Γαλλία, όχι, ποτέ...

‘Η Τζοβανέττα χάζιδε τώρα μηχανικά τό σκαλί της. ‘Ο Ζάν είχε χωριθούμενα τό μάτια και δεν μιλούσε.

‘Ο Γάιντο αποκρίθηκε έπίσης...

Κι’ ή ώρα περνούσε... περνούσε...

‘Εβλεπνα μία καυλίνα αντίχησης.

Μία μόνη... ‘Η πρώτη.

‘Ο Γάιντο έβουκασε ένα σίγος να διαπεράσ όλο του τό κορμί.

‘Η πρώτη καυλίνα... Τή στιγμή αυτή οί έπαναστάται θα τούμαζαν τά όπλα τους.

— Ζάν, είσε με φωνή λιγυμένη ο Γάιντο, δεν θέλεις λοιπόν να πάς στη Γαλλία;

‘Ο Ζάν τόν κίταζε χωρίς να τού πη λέξει.

‘Η Τζοβανέττα ρώτησε:

— Θα φύγη ο κίριος κόρης;

Και χάζιδε ταραγμένη τό σκαλί της.

Τότε ο Γάιντο δεν κρατήθηκε πια και είσε:

— ‘Αγαπούσατε λοιπόν τόσο πολύ... ‘Ηστέ μου την αλήθεια...

‘Η Τζοβανέττα έπεσε άμέσως στά γόνατα κι’ έκρηψε τό πρόσωπό της στά χέρια της.

‘Ο Ζάν, όρθιος, άκινητος, βουβός, περιμένα την καταδίκη του...

‘Εβλεπνα αντίχησης όμοια μια καυλίνα.

‘Ο Γάιντο είσε:

— Γιατί με προδοάτε; Ζάν και Τζοβανέττα, μιλήστε... Φέτε μου και άρραβοκασιζιά μου, γιατί με προδοάτε;

— ‘Ορκίζομαι, είσε ο Ζάν, στο Θεό, όρκίζομαι στο Χριστό, για την ‘Ανάσταση του όποιου χτυπών ή καυλίνας, ότι δεν με προδοάτε ποτέ. Ναι, ούτε έβουκα ποτέ ο ένας στον άλλο ότι αγαπιόμαστε. ‘Εσύ τώρα, για πρώτη φορά, φανερώσεις τόν έρωτά μας... Θα προτιπώσατε να περάναμε, παρό να με προδοάτε. ‘Αποκρίναμε άκόμα και με τά βλέματά μας να εγκραίνουμε την αγάπη μας. Μά είνε κάτι φοβερό κι’ άνιχτο ο έρωτας. Κι’ άν δεν ήθελα να φύγω άπ’ τό Παλέριο, τό έβουκα μόνο για μόνη για ν’ άναγκάσω τόν ίδιο άνερα μ’ αυτή... Τώρα, κίσε ό, τι θέλεις... Σκότισε με... ‘Η ζωή μου είνε στά χέρια σου...

— ‘Αλήθεια, είσε ο Γάιντο, ή ζωή σου είνε στά χέρια μου.

— Μή τόν σκοτώσεις, Γάιντο, παρακάλεσε ή Τζοβανέττα. Λιώς τον άπ’ τό Παλέριο, αλλά μή τόν σκοτώσεις, Σου όρκίζομαι κι’ έγώ στο Πάθι του Χριστού και στην ‘Ανάστασή του, ούτε μ’ ένα λόγο φανερώσατε ποτέ την αγάπη μας. Ναι, Γάιντο... ‘Ετσι είνε... Είμαι ή άρραβοκασιζιά σου από πολύ μικρή. ‘Ετσι θέλεις ή μητέρα σου, που με είσε πάρει από παιδικία μαζί της, όταν ήμωνα όμοια. Μεγάλασα μαζί σου. Σ’ αγαπούσα σαν αδελφό, όχι σαν άρραβοκασιζιά. Μ’ έρωτα αγάπησα μόνο το Ζάν. ‘Αλλά δεν θέλησα να με προδοάσω. Πρωτόημερα να υποφέρω σιωπηλά, παρό να με προδοάσω, Πίστεψε με... Δεν φταίει... ‘Η αγάπη αυτή, χωρίς να τό μιλούσαμε κι’ ήμεις πώς, μαίρε σιγά—σιγά στην καρδιά μας. ‘Ωστόσο δεν ξέραμε να υποκρίθουμε. Είμαστε δυο διατυχημένα άθωα. Μή μας πιωροήσης σαν δυο ένόχους, δόλους και πονηρούς. Λιώς τόν Ζάν. ‘Αλλά ήμιν τόν σκοτώσεις... ‘Η άν νομίζεις, ότι πρόλει να λείψη για πάντα ο ένας από μας, τότε, Γάιντο, με ίκετεώ, σκό-

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

‘Η κοίτλες ήσαν γνωστές στην αρχαία Αίγυπτο από παλαιότερον χρόνον. Κατά τις τελευταίες αρχαιολογικές ανασκαφές ανακρίθησαν μέσα στους αιγυπτιακούς τάφους κοίτλες ήλικίας... 4.000 ετών!

‘Η κοίτλες έξ άλλου της ‘Ελληνοροιοιακής έποχής ήσαν κεράμινες ως επί τό πλείστον και τά μέλη των συνεδέοντο αναμεταξύ τους με σιδερένια έλασμάτα.

‘Η κυρία Νέζορ, ή μητέρα της περιφήμου συγγραφέως μακιά ντε Στάελ, διηγείται τό έξής ανέκδοτο, τό όποιο δείχνει μέχρι ποίου σημείου φτάνει ή άγάπη των κοριτσιών προς τις κοίτλες τών.

Κάποτε παρόση άνάγκη να κόψουν τό ποδι ενός κοριτσιού κι’ αυτό τό ήπείστη άγοργότος την έγγείρησι, σφιγγοντας την κοίτλα του μέσ’ στην άγκυλιά του.

‘Όταν τελείωσε ή έγγείρησι, ο γιατρός θαύμασε τή γενναίότητα της μικρής κόρης και της είσε γελόντως:

— Τώρα θα κόψω και τό ποδι της κοίτλας σου!

Τότε τό κοριτσάκι, που είσε θιγμένη χωρίς κλάμματα την άποκοπή του ποδιού του, μόλις άκουσε ότι θάζαταν τό ίδιο και στην κοίτλα του, έξεπράγη σ’ άσάρητους λυγμούς άπαρηγόρητο.

‘Επίσης ή ίδια κυρία Νέζορ διηγείται σχετικώς και τό ακόλουθο ανέκδοτο:

‘Όταν ή κυρία Μαντινέον, ή περιφήμη εύνοομένη του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου ΙΔ’ ήταν μικρή, τό σπίτι τών γονέων της έπασε φωτιά.

Αυτή, βλέποντας ‘εσπερ’ από την πυρκαχιά την κόρη της να κλάη, της είσε:

— Γιατί στενοχωριόσαι και κλάεις τόσο πολύ, κόρη μου; Δεν έχάθησε ο κόσμος έπειδή κίρσε ένα σπίτι...

— Δεν κλάω για τό σπίτι, αποκόφθηκε ολόκληροντας ή μικρή, αλλά κλάω γιατί κίρσε... ή κοίτλα μου!...

‘Η κοίτλα άλλωςέ στη Γαλλία χρησίμευε προς δάδοση της μόδας από την πρωτεύουσα στις επαρχίες και από ‘εξωτερικό.

‘Αντι δηλαδή να στέλλον στις επαρχίες, όπως σήμερα, φαρμακία, έστειλαν κοίτλες, ντυμένες και στολισμένες σύμφωνα με την Παρισινή μόδα.

... τωσε έμένα!...

‘Η τρίτη κι’ ή πέταγη καυλίνα είχαν ήδη χτυπήσει.

‘Ο Γάιντο δεν είχε πια καιρό να σκεφτή περισότρω. Σέ λίγο θα χτυπούσαν όλες ή καυλίνας μαζί.

Πήρασε τόν Ζάν, τόν πήρε άπ’ τό χέρι και τόν πήγε κοντά στη Τζοβανέττα. ‘Εβαλε τό χέρι της νέας μέσα στό χέρι του ήλιου του και είσε:

— Κόρη Ζάν Ντε Λιέξ, ή Τζοβανέττα Μπρόντα είνε όμοια. Πήγανέ την στη μητέρα σου... Πέξ της ότι είνε αυτή ή γυναίκα που διάλεξες για σύντροφό σου σ’ όλη σου τή ζωή. Πήγανέ την στη

Γαλλία... Φύγε όμοις γρήγορα.

‘Ο Ζάν θέλησε να πη κάτι.

— Σιωπή, φώναξε ο Γάιντο. ‘Ετσι θέλω να γίνη. Μόνε να με θυμάστε κάποτε μέσα στην έντιμία σας. Και τώρα, φύγετε γρήγορα... Κατάλαβαίνω, είσατε άθωα, αγαπηθήκατε, χωρίς να φταίτε γι’ αυτό. Μά πηγαίνετε λοιπόν... Γρήγορα!... ‘Η βάρκα σας περνάει στην άκρη του κόλπου μου. Καί βστερα, ένα πλοίο θα πάς πια μακριά κι’ εδω... Φύγετε, φύγετε γρήγορα... Δεν πρέπει ν’ άργοκοιρήτε, άφορτάτε προς τόν έρωτά και την έντιμία...

Οί δυο άντρες αγλαιάστηκαν και κλιθήθηκαν. ‘Η Τζοβανέττα γονάτισε και φίλησε τό χέρι του Γάιντο. ‘Εκείνος άκούητικε στα ξανθά της μαλλιά και στο όμοιο μέτωπο τα χείλη του, τρέποντας από συγκίνηση. Κι’ έπειτα οί δυο έρωτευμένοι έφυγαν...

‘Ο Γάιντο από τό μαζαρωμένο έξωσπη τούς παρακολούθουσε με τό βλέμμα του.

Είδε τό λευκό φόρεμα της Τζοβανέττας να ξεφανύεται κάτω άπ’ τά δέντρα, τό λευκό μετάξινο φόρεμα που δεν θα τό έβλεπε ποτέ πια...

‘Υστερα άκουσε τόν κρότο της βάρκας που άπομακρύνονταν άπ’ την άκρη, τόν ροθιμό ήχο τών κωπιών...

Κι’ όταν δεν άκουε πια τίποτε, ήρεμος έντελώς, ξεκούνητος τό σκαζάκι του, έβγαλε ένα μικρό κομφοτό έγγειθίο από τή ζωή του και χτυπήθηκε κατάκαθα.

‘Επεσε με τό πρόσωπο κάτω, με τό στόμα άνοιχτισμένο στο κατόφρι που πρό όλίγου τό είχε περάσει και πάντα ή γυναίκα που άγατούσε και ξεφύηξε. ‘Η καυλίνας άρχισαν τώρα να χτυπών όλες μαζί. ‘Αρχίσε ή σφαγή τών Γάλλων...

Τζοβανέττα

